

El manifest de Pep

En general, les personalitats del futbol alemany prefereixen mantenir-se allunyades de la gran política. Però Pep Guardiola no. L'entrenador del Bayern de Munic lluita apassionadament per la independència de la seva pàtria, Catalunya.

Fa unes quantes setmanes Pep Guardiola va desplaçar-se a Berlín per participar en una manifestació a l'Alexanderplatz. Era un dia assolellat de juny, i vora tres-cents o quatre-cents persones van congregarse a l'Alexanderplatz. La majoria eren joves catalans que han marxat d'Espanya durant la crisi econòmica i ara busquen a Alemanya un futur millor que el seu país ja no els pot oferir. Alguns portaven una senyera lligada al coll. D'altres aguantaven una gran pancarta de color de carbassa on deia: "Els catalans volen votar".

Guardiola va agafar un micròfon i va llegir un text en alemany, un manifest: "Des de fa anys, els catalans manifestem, tant al carrer com a les urnes, que a través de la democràcia volem triar què volem ser en aquesta Europa del segle XXI. D'una manera democràtica, en els darrers anys hem demostrat per mitjà de manifestacions massives pacífiques que volem compensar aquesta anomalia amb una consulta popular el 9 de novembre".

Encara que aquestes frases semblessin confuses com si les hagués formulat personalment Edmund Stoiber, membre del Consell d'Administració del Bayern de Munic, va quedar clar què passava. Guardiola, entrenador estrella i un dels catalans més famosos, demanava la separació entre la regió de Catalunya i Espanya.

Pep Guardiola entrena el Bayern des de fa tretze mesos. És considerat un mestre apassionat del futbol, li agraden el peix, els llibres, i fa dos mesos es va casar amb la seva companya d'anys, Cristina Serra, amb una celebració a Marràqueix. A banda d'això, no se'n sap gaire més. Guardiola evita les aparicions públiques, no concedeix gaires entrevistes, protegeix la seva vida privada.

'Der Spiegel' publicava fa una setmana aquest article sobre el compromís nacional de Pep Guardiola. EL TEMPS el publica íntegre.

I precisament aquest home tímid es planta a l'Alexanderplatz de Berlín per fer proclames polítics.

Guardiola no havia informat el Bayern de les seves accions d'activista polític. El manifest que va llegir l'havia escrit Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural. Aquesta organització es va fundar el 1961 amb l'objectiu de promoure la llengua catalana; ara lluita obertament per la independència de Catalunya. Qui s'uneix a Òmnium és considerat un separatista. Guardiola fa anys que n'és membre i també hi ha apuntat els seus tres fills.

Muriel Casals vol "una separació immediata d'Espanya", perquè la relació està "destrossada". Casals no és cap agitadora, sinó una senyora amable amb els cabells curts i grisos, i unes ulleres de colors. Està profundament convençuda que Espanya i Catalunya no encaixen.

Pep Guardiola comparteix la visió de Casals. Ja fa temps que es coneixen, són bons amics. Va ser gaire complicat aconseguir que l'entrenador més famós del món participés en l'acte a l'Alexanderplatz? "No, no va ser cap problema", respon Casals. De seguida va estar disposat a mullar-se per "la causa", afegeix.

De "la causa", Guardiola n'ha parlat sovint. De tota manera, principalment a Espanya. Uns quants anys enrere un periodista d'una cadena privada espanyola li va preguntar què significava per a ell Catalunya. "El meu país", va respondre. A la pregunta consegüent

de per què havia jugat quaranta-set vegades amb la selecció nacional, va contestar: "Les lleis estableixen que jo havia de jugar amb la selecció nacional espanyola, perquè la catalana no era permesa. M'ha agradat jugar amb la selecció nacional, però un no pot negar el que sent. I jo em sento molt lligat al meu país, Catalunya".

Quan l'estiu del 2011 Guardiola, encara entrenador del FC Barcelona, va rebre la medalla d'honor del Parlament de Catalunya, va acabar el discurs amb les següents paraules: "Si ens aixequem d'hora, però ben d'hora, ben d'hora, ben d'hora, i ens posem a pensar, som un país imparable. Visca Catalunya!".

El diari barceloní *La Vanguardia* va celebrar les seves paraules i escrivia: "Guardiola sap que, excepte a Barcelona, una reunió mai no comença abans de les 10". Amb el temps la frase *si ens aixequem ben d'hora, ben d'hora, ben d'hora* s'ha tornat una frase cèlebre a Catalunya. A Barcelona es poden comprar tasses que porten aquesta frase. Expressa el convenciment profund de molts catalans que els aniria més bé d'avançar sols en el segle XXI i no pas d'haver d'arrossegar l'Espanya que es lleva tard.

La fórmula, tan utilitzada pels funcionaris, que l'esport no té res a veure amb la política no és vàlida en cap país, però a Espanya encara ho és menys.

El 1714, en la guerra de Successió, Catalunya va perdre la seva sobirania parcial en favor de la casa reial francesa, la casa de Borbó. La regió fou annexada a Espanya i se'n prohibí la llengua. Catalunya va perdre tots els privilegis, i se'n van clausurar les universitats. Avui, tres-cents anys després, molts seguidors del Barça encara criden "independència" en cada partit que es juga a casa. I justament en l'instant que el rellotge de l'estadi marca 17 minuts i 14 segons.

El crit es pot sentir sobretot quan juguen contra l'etern rival, el Reial Madrid. La relació entre el Barça i el Reial Madrid la descrivia la defensa Gerard Piqué amb les paraules següents: "El Madrid sempre ha representat Espanya, i nosaltres, Catalunya". L'ex-president del Barça Joan Laporta anomena l'equip *la selecció nacional de Catalunya*, i l'ex-entrenador Sir Bobby Robson afirmava: "S'ha d'entendre Catalunya com una nació sense estat

Foto que il·lustra l'article de *Der Spiegel* sobre Guardiola. S'hi veu l'entrenador del Bayern en un acte a favor del 9-N a Berlín.

i el Barça com el seu exèrcit". Podem afegir-hi: "I Guardiola com a general".

Pep Guardiola és l'entrenador de més èxit de la història del FC Barcelona. Amb ell, el club –i, per tant, tot Catalunya– no tan sols ha aconseguit moltes victòries, sinó que ha mostrat al món que existeix. I que són millors que el Reial Madrid, és a dir, que Espanya. Hi ha catalans que només saben una frase en anglès: "*Catalonia is not Spain*".

El retret típic de Madrid envers Catalunya va ser durant molts anys que tots eren –tant el club com la regió– uns ploramiques a qui agradava de fer el paper de víctimes. Santiago Bernabéu, president del Madrid durant

anys, afirmava que les persones del centre d'Espanya eren "les més robustes de tot Espanya". Els castellans, tal com els anomenen, eren "els més salvatges al camp de batalla. En el combat home a home guanyariem sempre els catalans".

Guardiola ha alliberat els catalans del seu complex d'inferioritat respecte de Madrid. Com a jugador va col·laborar amb la consecució de la primera copa d'Europa, el 1992, obtinguda pel campió nacional. Com a entrenador, va inventar el codi del Barça, és a dir, el futbol elegant i ràpid de possessió de pilota, que ha estat copiat per equips i entrenadors d'arreu del món. Tres lligues i dues copes d'Europa és el que va

aconseguir Guardiola per al Barça. Tot això és el que veuen els catalans quan pensen en ell. Guardiola és el símbol del que seria possible. Un català que esgota tot el seu potencial. Artur Mas, el president de Catalunya, va admetre una vegada que li agradaria tenir una mica del carisma de Guardiola. Muriel Casals, l'activista de Barcelona, diu: "Guardiola ha canviat la nostra consciència. Els seus èxits ens han ensenyat que els catalans podem guanyar la lluita per la independència".

Pep Guardiola va néixer a Santpedor, situat setanta-cinc quilòmetres al nord de Barcelona. Qui vulgui entendre per què l'entrenador del Bayern no

“Òbviament, Valentí Guardiola votarà a favor de la independència”

s’ho va rumiar gens a l’hora d’anar a l’Alexanderplatz per fer proclames polítics ha d’anar a aquest poble.

Santpedor es troba al nucli del separatisme català. Al poble hi governa el partit d’esquerra nacionalista Esquerra Republicana de Catalunya. A l’ajuntament, per llei, hauria d’onejar-hi la bandera espanyola entre més banderes. Però l’alcaldessa l’ha feta retirar. A les façanes de les cases hi onegen banderes independentistes. La majoria d’habitants de Santpedor prefereixen separar-se d’Espanya, si és avui millor que demà.

També és el cas del paleta jubilat Valentí Guardiola, el pare de Pep. De la paret de casa seva en pengen dues banderes i en una paret de dintre hi ha un plat on diu: “La meua terra: Catalunya; la meua llengua: el català; la meua dansa: la sardana; el meu somni: la llibertat”.

Valentí Guardiola, un senyor agradable i educat, no vol parlar del seu fill; li ho ha promès. Però de la política de Catalunya, sí que li agrada parlar-ne.

El 9 de novembre anirà a votar. Per a aquest dia el Govern regional de Catalunya té previst de fer un referèndum sobre la independència. El moment sembla favorable. Des que Espanya pateix una de les pitjors crisis econòmiques de la seva història, el suport a la independència puja a més del 50%, segons algunes enquestes. Abans de la crisi només una cinquena

“Qui vulgui entendre Guardiola ha d’anar a Santpedor”, diu *Der Spiegel*.

part de la població donava suport a la secessió.

Òbviament, Valentí Guardiola votarà a favor de la independència. També recorda al seu fill les seves obligacions: “M’agradaria molt que Pep es mullés més per la nostra causa. Ha d’aprofitar les possibilitats i explicar la situació de Catalunya a l’estranger. Ell és una veu important”.

Potser Guardiola fa bé de portar la situació com fins ara, o sigui, no aparèixer gaire sovint públicament parlant

d’aquesta qüestió. La bellesa del futbol consisteix en el fet de ser senzillíssim. A diferència de la política, que rarament ho és, de senzilla.

Qui té ganes a Alemanya d’ocupar-se de la causa catalana? Per a la majoria d’alemanys, Guardiola és un espanyol que entén en futbol. Per a les orelles alemanyes, és cansat de sentir els tirolesos del sud, els corsos o els catalans a explicar per què són diferents dels seus compatriotes, amb qui han conviscut durant segles.

La lluita per la independència de Catalunya pot ser un objectiu que no aconsegueixi ni tan sols Guardiola. La constitució espanyola no l’estableix, la majoria d’espanyols hi estan en contra i moltes empreses de Catalunya no la volen perquè el 80% dels productes catalans van a la resta d’Espanya. I a més, si el Govern conservador de Madrid, que té majoria absoluta, fos una miqueta menys vanitós i tingués una mica més de voluntat d’arribar a acords, el suport a la independència entre els catalans cauria.

Poca estona després que Pep Guardiola va haver deixat el micròfon a la manifestació a l’Alexanderplatz, van posar música folklòrica catalana. Algú li va donar una samarreta de color de vi amb el lema: “Els catalans volen votar”. Se la va posar i va saludar alguns seguidors que li van donar uns cops impetuosos a l’espatlla. Guardiola va somriure amb cara d’estar una mica perdut. Cinc minuts més tard tornava a ser en direcció a Munic.

Juan Moreno
© *Der Spiegel*

Traducció d’Arnau Figueras Deulofeu

FESTA DEL SERPENT

MANLLEU, 14 d'agost del 2014

Ajuntament de Manlleu | 1714/2014 | Generalitat de Catalunya Departament de Cultura | Diputació de Barcelona | m

A 2/4 de 10 del matí,
CAMINADA PER LA DEVESA
I LECTURA DE LA LLEGENDA DEL SERPENT
(sortida des de l’Embarcador)

A partir de les 5 de la tarda,
EL SERPENT DELS MENUTS
Tallers del Serpent i espectacle de titelles
al Passeig del Ter (zona de l’Embarcador).

A les 7 del vespre, representació de
LA LLEGENDA DEL SERPENT DE MANLLEU

A les 10 de la nit,
APARICIÓ DEL SERPENT
I INICI DE L’ESPECTACLE
Música, corredisses, danses, gresca, foc, crits...

FIDE FESTA
a la plaça Fra Bernadí amb l’actuació de
ELS PETS

En acabar,
EL SALT DEL DIAMANT!

Més informació a www.serpentmanlleu.cat